

Primljeno	21.05.2020.		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
	01		
Urudžbeni broj	4	Pril.	Vrij.

HRVATSKA NARODNA STRANKA-
liberalni demokrati
Podružnica Ivanić-Grad
Vulinčeva 19, Ivanić-Grad

U Ivanić-Gradu 20.05.2020.

Grad Ivanić-Grad
Park hrvatskih branitelja 1
Ivanić-Grad
„Prijedlog za dodjelu javnih priznanja Grada“

Podnositelj prijedloga:

Hrvatska narodna stranka-liberalni demokrati, Vulinčeva 19, Ivanić-Grad

Osoba na koju se prijedlog odnosi:

Anđelko Bilandžić, Dubrovačka 28, Ivanić-Grad, 098 659 868

Prijedlog - Nagrada za životno djelo

- pojedinac koji je svojim kontinuiranim, izuzetno značajnim stručnim i društvenim radom dao trajan doprinos i izuzetne rezultate trajne vrijednosti na unapređenju stanja i razvitku gospodarstva, prostornog planiranja - urbanizma i društvenih aktivnosti Grada Ivanić-Grada
- pojedinac koji u svojoj radnoj i životnoj sredini uživa ugled uzorna djelatnika i stručnjaka te čestitog i vrijednog čovjeka i građanina

Anđelko Bilandžić rođen je 31.7.1931., u mjestu Klis, kod Splita.

Djetinjstvo provodi u Solinu i Splitu, gdje se upisuje u prvi razred osnovne škole. Pošto je otac bio željeznički službenik, 14.2.1941. cijela se obitelj zbog željezničkog premještaja seli u Ivanić-Grad.

Kroz igru i djetinjstvo nije bilo teško prihvatiti velike promjene – preseljenje iz kamenitog podneblja Dalmacije u blatno-ravničarski kraj. Počinje Drugi svjetski rat, život u ratnom razdoblju Ivanić-Grada donosi prekid nastave u školama za potrebe vojske, pa se nastava održava u stanovima profesora i nastavnika.

U drugom razredu osnovne škole dobiva nadimak Bindo od vršnjaka Čede Šantića, koji će ga prati cijeli život a prenosi se na sinove i unuke.

Završetkom građanske škole 1946. godine upisuje se u srednju tehničku školu u Zagrebu u Križanićevoj ulici. Za vrijeme školovanja sudjeluje na omladinskim radnim akcijama izgradnje pruge Šamac – Sarajevo, te autoceste Zagreb-Beograd. Također, 1947. sudjeluje na tzv. saveznom sletu u Beogradu, u reprezentaciji Hrvatske.

Godine 1949. diplomira na tehničkoj školi, nakon čega je raspoređen na rad kao stipendista ministarstva rudarstva u konjščinske rudnike, u svojstvu rukovodioca građevinskih radova. Godine 1950. je premješten na izgradnju rudarske ekonomije u mjestu Stružec (izgradnja

poljoprivrednog dobra). Na odsluženje vojnog roka odlazi 1951. godine u Foću, a zatim u Sarajevo.

Obzirom da u to vrijeme nije bilo moguće upisati fakultet bez radnog staža od dvije godine, zapošljava se po odsluženju vojnog roka 1953. godine se u poduzeću Naftaplin u Šumećanima. Naftaplin za svoje potrebe 1954. godine osniva građevinsko poduzeće „Kutina“, u koje je premješten zajedno s nekoliko građevinskih stručnjaka iz poduzeća Naftaplin.

Godine 1953. oženio se za Mladenu Ćorić, koja mu je i danas supruga.

U to doba počinje intenzivna izgradnja na području Općine Ivanić-Grada. Godine 1955. i 1956. rade se prilazne ceste Naftaplina u dužini od 12km od Prkosa prema Lipovcu, te preko Caginca i Sobočana u Kloštar Ivanić za potrebe istražnih bušenja.

Zbog lošeg poslovanja poduzeće Kutina, imenovan je 1956. godine prinudnim direktorom – čija funkcija ima sve ovlasti da pokuša sanirati gubitke. Poduzeće je imalo 150 zaposlenih. Izvršio je reorganizaciju i sanirao gubitak poduzeća.

Nakon uspješno završenog razdoblja prinudne uprave, 1958. godine prelazi u građevinsko poduzeće „Građevinar“ Ivanić-Grad, u novoosnovani projektni odjel. Zbog nastalih problema u Građevinaru, ponovno je imenovan prinudnim direktorom, uspješno restrukturira poduzeće do 1961. godine.

Godine 1961. prelazi u poduzeće „Osnova“, Zagreb-Kutina, i osniva područni ured u Ivanić-Grad. Uz projektiranje, obavlja funkciju zamjenik glavnog direktora Krešimira Rubetića.

U Osnovi projektira za potrebe Čazmatransa 9 autobusnih kolodvora: Ivanić-Grad, Čazma, Bjelovar, Vrbovec, Križevci, Koprivnica, Županja, Vukovar, Daruvar. Projektira i 6 policijskih uprava: Ivanić-Grad, Čazma, Knin, Obrovac, Gračac i Metković.

Osnova projektira većinu objekata za poduzeće Naftaplin na području Ivanić-Grada.

U samom Ivanić-Gradu aktivnija izgradnja započinje od 1959. godine, kada je izgrađena zgrada banke (današnja FINA), te zgrada socijalnog osiguranja (današnja policijska postaja).

U to vrijeme i izgrađena proizvodna hala M.B. (metal-bakelit, današnji Ivanićplast), te upravna zgrada. Uz proizvodnu i upravnu zgradu gradi se stambeno naselje s 5 trokatnih objekata kapaciteta oko 120 stanova.

Nadalje, projektira zgradu Općine, Doma penzionera, prodavaonicu tzv. „Non stop“ sa stanovima, Dom kulture (današnje Pučko otvoreno učilište), zgradu društvenih organizacija (današnja Visoka škola i Ivaplin), upravu Naftaplina, ambulantu u Graberju Ivanićkom, poslovni toranj, dječji vrtić – centar, srednjoškolski centar s dvoranom, Centar civilne zaštite (današnji Dom branitelja i javna vatrogasna postrojba), Privrednu banku, Poštu, stambeni objekat „Koprić“. Paralelno s nabrojenima, građeno je i stambeno naselje Poljana - Zelenjak, kapacitet 80 stanova, te hotel za smještaj radnika Ina Naftaplina. Izgrađen je i športski park – Zelenjak, s objektom svlačionica, kuglane i restoran.

U međuvremenu je 1968. diplomirao na Građevinskom fakultetu kao inženjer visokogradnje.

Bitno je naglasiti da se u razdoblju 1950.-1960. godine veći dio investicija provodi kroz mjesni samodoprinos za potrebe društvenog standarda (građani odvajaju 3% svoje plaće), dok se privredni objekti financiraju iz fonda za razvoj Općine. U većinu navedenih objekata sudjeluje sa prijedlozima i rješenjima za izgradnju. U tom razdoblju sudjeluje u radu mjesne zajednice, te u jednom mandatu obnaša funkciju predsjednika.

Godine 1977. prelazi u građevinsko poduzeće „Moslavina“ Ivanić-Grad, na funkciju direktora radne organizacije, te paralelno s tom funkcijom osniva OOUR Projektiranje (osnovna organizacija udruženog rada), koji je u punom sastavu brojao 45 inženjera, tehničara i administrativnog osoblja.

Uz upravljačke poslove, vrši projektiranje raznih objekata na području Ivanić-Grada, Čazme, Križa, Bjelovara, Novoselca, Kutine i drugdje. Osamdesetih godina projektira robnu kuću Ivanićanka, kao i stambeno naselje Žeravinec (120 stanova), s osnovnom školom i vrtićem. Paralelno s izgradnjom stambenih naselja, formirana je industrijska zona Poljana, na kojem su izgrađeni pogoni tvrtke Ivasima, TMPK-a, Ivakarton - Tiskara, Croatia – tvornica baterija te pogon betonare i betonskih elemenata građevinske tvrtke Moslavina.

Sudjeluje i u izradi generalnih urbanističkih planova naselja Ivanić-Grada, Kloštar Ivanić, Ivaničko Graberje i Križ koji su i usvojeni 1982. godine. Na osnovu tih planova izrađeni su provedbeni urbanistički planovi, za naselja Žeravinec, Poljana, Poljana 2, Ivanić Centar.

Izgradnjom druge trake autoceste (1980.-te), Ivanić-Grad dobiva čvorište-odvojka za Čazmu, Bjelovar. Isti je trebao biti na mjestu gdje Savska ulica prelazi autocestu u pravcu Posavski Bregi. Upornošću ljudi (struke i politike) uspjelo se čvorište izmjesti 2 km istočno u pravcu rijeke Lonje, te izgraditi zaobilaznica oko Ivanić-Grada čime se izbjegla mogućnost da sav promet za autocestu prolazi kroz centar grada. Trasa je uspješno provučena do današnjeg rotora, te nije bilo potrebno rušiti niti jedan stambeni ili gospodarski objekt. Od rotora izgrađen je odvojak ceste do tvornice prerade plina Etan, čime se izbjegao transport cisternama za Žitnjak-Zagreb kroz centar Grada, pošto u to doba plinovod Etan- Zagreb još nije bio izgrađen.

Kroz svoj radni vijek bio je uključen u gospodarsko-politički život, te sudjelovao s timom ljudi u donošenju bitnih odluka za razvoj grada i općine koje su učinili područje Ivanić-Grad jednim od najrazvijenijih područja u Hrvatskoj i bivšoj državi.

Većina svih objekata (ceste, škole, vrtići, stambene zgrade, poslovne zgrade, igrališta, sportske dvorane, tvornice, trgovačke objekti...) u kojima je gospodin Bilandžić sudjelovao kao pokretač, projektant ili graditelj ili sve troje još i danas su u funkciji i na korištenju građanima Ivanić-Grada.

Teško je proći bilo kojim dijelom Grada Ivanić-Grada a da tamo svojih zasluga za izgradnju nema gospodin Bilandžić.

Pored poslovnih aktivnosti, od rane mladosti uključen je u društveni život Ivanić-Grada. Aktivno sudjeluje u radu KUD Posavac (pjevački zbor, folklor, dramska sekcija, plesni orkestar). Također, od 1945. do 1960. aktivno igra nogomet. Bio je učesnik jednog od najvećeg rezultata NK Ivanić – osvajanje tzv. „oblasnog“ kupa Bjelovar, gdje pobjeđuju klubove Virovitica, Bjelovar i Slaven Koprivnica.

Godine 1960. prestaje se aktivno baviti nogometom, te kasnije sudjeluje u radu uprave nogometnog kluba.

Kroz svoje poslovne aktivnosti i poznanstva godinama pomaže u radu mnogih sportskih klubova i udruga s područja Grada.

Andelko Bilandžić ponosni je otac Igora i Bojana, djed šestoro unučadi i pradjed zasada četvero praunuka.

„Trofej“ s kojim se gospodin Bilandžić ili ti Bindo najviše ponosi je 67. godina braka sa svojom Mladenom.

Predsjednik podružnice HNS-a
Krešimir Malec